

УДК 347.77(045)

Є. В. Годованик

НОРМА ПРАВА ЯК СТРУКТУРНИЙ ЕЛЕМЕНТ СИСТЕМИ ПРАВА СУЧАСНОЇ ПРАВОВОЇ ДЕРЖАВИ

Стаття присвячена проблемам визначення правової норми як базового елемента сучасних правових систем, що забезпечує їх нормальне функціонування. Автор аналізує найважливіші методологічні підходи до змісту правової норми у сучасних умовах суспільно-правового розвитку. Акцентується на особливостях європейського праворозуміння та інтерпретації правової норми у діалектичному взаємозв'язку з модернізацією інших структурних елементів правової системи розвинутого суспільства.

Ключові слова: *правова норма, правова система, праворозуміння, суспільні відносини, правове регулювання.*

Постановка проблеми. Комплексне теоретико-правове дослідження категорії «правова норма» у контексті об'єктивно існуючих філософських, соціально-економічних, політичних, культурно-духовних, юридичних особливостей функціонування сучасних правових систем передбачає проведення фундаментального концептуально-методологічного аналізу сутності та змісту норми права як центрального елемента правової системи суспільства з метою формулювання її загальної характеристики у діалектичній єдності з іншими основними інститутами правової дійсності.

Як вбачається, для побудови сучасної моделі розуміння сутності правової норми як елемента правової системи необхідно з'ясувати та скласти доктринальне уявлення про декілька аспектів змісту та форми норми права, виходячи з загальних підходів до права як нормативної, системної, формально визначеної системи певних соціальних правил поведінки, створених для абсолютного кола адресатів.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Дослідженням проблем визначення правової норми як елемента сучасної системи права присвячено праці таких вітчизняних й зарубіжних науковців, як С. С. Алексєєв, М. О. Баймуратов, Л. Д. Воеводін, Ю. О. Волошин, Л. Дюгі, Л. І. Заморська, К. Корсгаард, В. В. Лазарєв, А. Пінер, П. М. Рабинович, О. Ф. Скакун, С. Г. Стеценко, В. Л. Федоренко, Ю. С. Шемшученко та інших.

Водночас наявні дослідження не вирішують завдання щодо пошуку принципово нових підходів до визначення соціальної та юридичної цінності правової норми у сучасних умовах розвитку системи права, у тому числі – з урахуванням інтеграційного чинника, що значно впливає на загальну ефективність та дієвість функціонування національних правових систем.

Виклад основного матеріалу. У загальному значенні поняття «норма» (від лат. *norma* – «правило») має декілька етимологічних значень. Так, Словник іншомовних слів фіксує наступні три лексичні значення слова «норма»: 1) узаконена постанова, визнаний обов'язковим порядок, лад чого-небудь, наприклад, юридична норма, норма літературної мови; 2) встановлена міра, середня кількість чого-небудь, наприклад, норма вироблення; 3) у поліграфічному сенсі – надрукована дрібним шрифтом назва книги (часто – скорочена) або прізвище її автора, що поміщені знизу на першій сторінці кожного друкованого аркушу [1, с. 346].

У класичній філософській думці досить типовою є позиція І. Канта, відповідно до якої було розроблено розуміння норми як нормативу, а нормальним видатний інтелектуал вважав середньостатистичне [2]. Подібним чином норма, нормативність, нормальність у суспільстві визначається і представниками сучасної європейської філософської думки. Наприклад, А. Пінер у своїй праці «Норма» наголошує на доцільності використання трьох значень цього поняття: у повсякденній мові, науковій і філософській. Так, зокрема, у повсякденному житті поняття «норма» вживається: 1) для вияву реально існуючого масштабу речей, який встановлюється через порівняння, це середня величина, котра вираховується статистично; 2) для фіксації деякого взірця, шаблону, міри, що мають технічно-прагматичний вираз [3, с. 1009-1021].

Деякі джерела акцентують увагу на одному з представлених значень. Наприклад, С. Ю. Головін розкриває поняття «норма» як «встановлену міру, середню кількість чого-небудь» (але у даному випадку слід відзначити ту обставину, що визначення надається у вузькому психологічному значенні, без глибокого та цілеспрямованого врахування спеціальних категорій інших гуманітарних наук, зокрема юриспруденції. – Авт.). Подібне значення норми використовується і в медичній науці, у якій під вказаним терміном розуміється масштаб оцінки, причому вона є не тільки безпосередня кількісна міра, але і той критерій, що відносить об'єкт до певного якісного класу. Норма при цьому не є трансцендентною, незмінною величиною і не існує в ізольованому вигляді, вона розглядається як співвідношення чогось з чимось. На погляд науковців-медиків, норму завжди треба розглядати динамічно в конкретних умовах, у зв'язку з усіма оточуючими моментами, до яких вона відноситься. Крім того, норма як категорія належного, як термін телеологічної оцінки найбільш часто розуміється в логіці, етиці, естетиці: нормальним і позитивним тут вважається те, що відповідає ідеальним постулатам етики, естетики і т. п. Але і в природничих науках і в медицині норма також нерідко трактується в тому ж сенсі – як постулат досконалості людини.

Подібне психологічне, медичне, біологічне, логічне, етичне та естетичне трактування норми як зразку досконалості, на наш погляд, становить значну цікавість і для правильного розуміння внутрішньої сутності соціальної, зокрема – правової, норми, оскільки правова норма так само відображає ідеальний, бажаний, правильний стан суспільних відносин, який є метою правового регулювання. Виходячи з подібних міркувань, до загального визначення правової норми можна застосувати комплексний підхід, що включає відразу декілька значень досліджуваної категорії.

На перший погляд, у правовому сенсі доцільно використовувати виключно перше значення, запропоноване класичним Словником іншомовних слів, на яке і вказується його упорядниками-філологами саме щодо поняття «юридична норма» (поняття «юридична норма» та «правова норма» є фактично синонімічними у загальноприйнятому науково-практичному інструментарії теоретико-правової науки. – Авт.). Погоджуючись з цим загальновизнаним підходом до правової інтерпретації дефініції «норма», зазначимо, що водночас норма права є мірою справедливості, істини, дотримання прав людини у суспільстві, що у сукупності є необхідними ознаками сучасної правової держави, а тому повне розкриття поняття «правова норма» з цієї точки зору повинна частково охоплювати і друге наведене значення, яке розглядає норму як «встановлену міру», що є ключовою позицією для подальшої розробки методики оцінки ефективності реалізації правових норм у суспільстві, і саме ця міра, встановлена в однаковій кількості для кожного члена відповідного соціуму, є своєрідним «лакмусовим папірцем» стану правової врегульованості суспільних відносин та загалом віднесення певної держави до категорії правових, адже держава має не тільки формально встановити правило поведінки, а ще й забезпечити його

правовий характер, відповідність найважливішим цінностям цього суспільства, які неодмінно ґрунтуються на повному сприйнятті та практичній імплементації фундаментальних суспільно-правових уявлень про природні права людини, їх абсолютне верховенство, невід'ємність та невідчужуваність у процесі формування національної правової системи. Іншими словами, за прямою аналогією з медичним визначенням категорії «норма», у суспільних відносинах правову норму цілком справедливо розглядати як постулат досконалості суспільства, держави та правового регулювання суспільних відносин, але лише за умови відповідності конкретної норми принципам права, ідеям права, концепту-аксіоми пріоритету природних основних прав особи.

При цьому правова норма є різновидом соціальних норм, адже унормувати є сенс та потреба виключно ті відносини, у яких присутні взаємовідносини між кількома або великою кількістю індивідів, які у сукупності складають єдиний соціум як соціокультурну сферу їх нормального повсякденного буття у відповідності до їх спільних уявлень про організацію суспільного ладу. О. Ф. Скакун розуміє під правовою нормою (або нормою права, що є тотожним поняттям) «загальнообов'язкове правило поведінки (зразок, масштаб, еталон), що сформулювалося в суспільстві відповідно до визначеної в ньому міри свободи, сформульоване (санкціоноване) і забезпечуване державою в якості юридично значимого засобу регулювання суспільних відносин» [4, с. 398].

З цього традиційної для вітчизняної правової парадигми визначення можна зробити висновок про принципову необхідність виключно державної форми організації суспільства для появи правової норми як факту реального життя. Варто зазначити, що подібний підхід не є винаходом лише вітчизняної теоретико-правової науки.

За великим рахунком, державницький підхід до визначення правової норми та передумов походження їх сукупності у вигляді системи права був започаткований ще Р. Ієрінгом, на погляд якого «визнання, що право обумовлено державою, було великим прогресом сучасної філософії права у порівнянні з доктринами природного права...» [5, с. 13], а «право є сума примусових норм, що застосовуються у державі; оскільки держава має монополію примусу, то лише норми, наділені державою цією якістю, є правовими; держава є єдине джерело права» [5, с. 13].

Отже, у радянській теорії права було продовжено започатковану ще окремими представниками німецької класичної філософії права традицію нівелювання ролі природного права у формуванні правових норм як міри справедливості, добра, істини, розуму, співрозмірності протиправної дії (бездіяльності) та примусової реакції держави тощо. Означений підхід, як вбачається є радикально етатистським за своєю сутністю, адже фактично розглядає в якості джерела правотворчості не народ, суспільство, політичну націю, а державу у вузькому її розумінні як державного апарату – ієрархічно упорядкованої сукупності суб'єктів державного управління. Водночас ідея про виключність державної монополії на примус є своєчасною та абсолютно справедливою і дуже важливою в умовах сучасності, як і визначення особливої ролі держави у правотворчості, оскільки, дійсно, ухвалювати або санкціонувати загальні правові норми має лише держава як носій публічної влади, що жодним чином не позбавляє народ статусу єдиного джерела як влади, так і правотворчості у суспільстві.

У цьому контексті слід зазначити, що правовий вимір справедливості є тісно пов'язаний із загальним філософським тлумаченням справедливості як найвищої морально-етичної цінності будь-якого суспільства (з урахуванням норм моралі кожного окремого суспільства на певному конкретно-історичному етапі його становлення та розвитку), а для аналізу правових і моральних явищ сучасного соціуму необхідно

виявити спочатку значення права і моральності в задоволенні потреб українського суспільства і потім проаналізувати їхнє співвідношення із загальними потребами прогресивного розвитку українського суспільства, адже правові і моральні цінності виникають із практичного відношення індивіда до дійсності і, відповідно, носять суспільний характер.

При цьому не варто протиставляти цінність істинності. Ці категорії можуть збігатися, хоча це і необов'язково. Пізнавальне судження є передумовою міркування про цінності, частиною його значення й одночасно об'єктом оцінки. Однак істинність і цінність є різними соціологічними категоріями. Істинність не містить у собі власне самої оцінки. Але при цьому виступає як об'єкт оцінки і має власну пізнавальну цінність. Цінність же – це завжди оцінка відповідності даного процесу або явища відповідним соціальним потребам, інтересам і цілям. Цінність містить у собі елементи не тільки корисного, бажаного, але і життєво необхідного для визначеної системи.

Право і моральність відповідають визначеним потребам сучасного соціуму, тому що служать регуляторами відносин у суспільстві, погоджуючи інтереси окремої особистості з інтересами різних об'єднань і суспільства в цілому. Виникнення моралі обумовлене процесом становлення і розвитку суспільної праці, коли з'являється необхідність регулювання відносин між особистістю і первісним колективом. Право з'являється у більш пізній період, коли у класовому суспільстві виникає насущна потреба регулювання відносин індивідуумів, що належать до протилежних класів. У той же час соціальна цінність права і моральності полягає в їхній здатності підкорити інтереси особистості, окремих форм спільності інтересам більш широких спільнот, суспільству в цілому (моральність) та громадськості інтересам держави (право).

Тому право і моральність насамперед виступають як регулятори поведінки окремої особистості, визначених спільнот, суспільства і держави. Правова і моральна системи говорять про належне і справедливе, вимагають дотримуватися відповідної поведінки з погляду суспільства і держави, наділяють особистість визначеними правами і свободами, а у випадку невиконання обов'язку застосовують до особистості порушника норми відповідальності. Тим самим відносинам людей у соціумі надається стійкість і визначеність, тому що у таких умовах поведінка людей підпорядкована справедливому, належному і законному – моральній і правовій нормам. Проте роль права і моральності не зводиться тільки до збереження і забезпечення стійкості суспільства, вона є значно ширшою.

До того ж, правова і моральна системи виступають регуляторами активності й удосконалювання суспільних відносин. Первинні об'єктивні властивості права: нормативність, формальна визначеність, примусовість, динамізм – знаходять свій прояв при реалізації вказаних функцій як правові властивості і характеризують соціальну цінність права.

Моральні цінності можна класифікувати на цільові, нормативні і практичні. До цільових належать ідеали і принципи свободи, гуманізму, героїзму, патріотизму. Ідеали – це зразки, моделі високоморальних, бажаних відносин, почуттів, орієнтацій, такі, що незамінні при становленні нових відносин у соціумі. Це деякою мірою передбачення майбутнього. До ідеалів сучасного соціуму, як здається, слід віднести ідеал гуманних стосунків між людьми, визнання гідності і цінності окремої особистості у всьому людському співтоваристві, консолідацію людей світового соціуму в активній боротьбі за права і свободи особистості, екологічну безпеку планети.

Моральні цінності включають до свого складу переживання і почуття. Моральні якості особистості виявляються у практичній діяльності на підставі визначених ідеалів окремої особистості й існуючих у соціумі моральних і правових норм.

У категорії функції правової норми відбувається конкретизація загального призначення права і моральності як соціальних цінностей. Ця категорія уточнює поняття загального призначення і ролі правової і моральної систем у суспільному прогресі, пов'язуючи їх із конкретними соціальними обов'язками.

Правова і моральна системи в сучасному соціумі виконують різні функції, розкриваючи при цьому свою сутність. Як найбільш загальні функції права і моральності варто виділити функції соціальної орієнтації і соціального регулювання, що виражають суспільний та правовий ідеал справедливості.

Правова і моральна системи регулювання відносин сучасного соціуму дають уявлення про належне, справедливе і законне. У такий спосіб загострюється увага на визначених правових і моральних цінностях у суспільстві, формується потреба їхнього прийняття і засвоєння. Дана функція, власне кажучи, служить узагальнюючим підсумком дії пізнавальної, оцінної функції.

Таким чином, елементи правової і моральної системи явищ несуть у собі функціональне навантаження. Свідомість, насамперед, виконує функцію знання. Моральна і правова свідомість – це знання моральних і правових норм, принципів, практики моральних і правових відносин. У сфері моралі знання норм є обов'язковим, тому що тільки в такому випадку вони виступають передумовою моральної відповідальності особистості як перед мораллю (суспільством), так і перед власною совістю. Тому що, тільки переломлюючись через свідомість індивіда, норми виступають як його індивідуальні (особистісні) цінності, тобто моральні норми суб'єкта. У правовій сфері незнання норм права не є підставою для звільнення особи від юридичної відповідальності. Унаслідок цього ця норма в якості конституційної знайшла юридичне закріплення в Основному законі нашої держави. Знання правових і моральних норм окремим індивідом забезпечує правильність та ефективність їхнього застосування у практичних відносинах.

Свідомість може виступати й у вигляді переконань у необхідності, справедливості і законності юридичних і моральних норм. Переконання особистості формуються у тому випадку, якщо знання закону і моральних норм підкріплено також і почуттям усвідомлення необхідності, розумінням особливості, справедливості, розумності правових і моральних норм. У сучасному кримінальному процесі прийнята і діє правова норма, що передбачає оцінку суддею повноти і вірогідності доказів при розгляді кримінальної справи і винесення вироку за своїм внутрішнім переконанням. Знання і переконання особистості є важливими складовими частинами правової і моральної культури.

Особистість у сучасному соціумі постійно пізнає правові і моральні норми, розуміє правові або моральні вимоги, приймає або відкидає їх, пропускаючи через свою свідомість, тобто оцінює, застосовуючи на практиці ті з них, які вона вважає пріоритетними з огляду на їх цінність. Отже, функція оцінки є загальною функцією для усіх елементів правової і моральної систем.

У праві і моральності постійно знаходять свій прояв такі оцінні категорії, як справедливість, обов'язок, совість, відповідальність, основу яких складають особисті переконання індивіда про добро і зло, законне і незаконне. За допомогою оцінки встановлюється правова і моральна цінність окремих вчинків особистості для розвитку усього суспільства в цілому. Критерієм моральної і правової оцінки норм виступає їхня відповідність історично прогресивному і необхідному ходу розвитку, а безпосереднім критерієм правової і моральної оцінки – принципи і норми моралі і права, що відповідають цим прогресивним суспільним відносинам. Моральні норми і принципи як загальновизнані цінності виступають відносно конкретної поведінки особистості як

моральна необхідність і як критерій моральності вибору варіанта її поведінки, який вона обирає відповідно до свого внутрішнього переконання (моральність). Оцінюючи поведінку особистості у складній системі соціальних відносин, правова і моральна системи надають індивіду право обирати свій варіант можливого вектора поведінки. Таким чином, право і моральність є не тільки елементами свідомості (суспільної та індивідуальної) та норми (як правила поведінки та особисті принципи), а також включають до свого складу і практику сформованих соціальних відносин. За допомогою функцій пізнання та оцінки забезпечується і функція соціальної орієнтації, проявом якої служать соціальні установи і сформовані системи соціальної орієнтації. Схвалюючи або, навпаки, засуджуючи визначені вчинки особистості в соціумі, вимагаючи від неї визначеного поведіння, моральна і правова системи регулюють її поведінку. Тим самим виявляється взаємозв'язок і взаємозумовленість функцій соціальної орієнтації і регулювання поведінки. Регулятивна функція права і моральності виявляється в тому, що дані соціальні цінності забезпечують підпорядкування інтересів особи інтересам усього соціуму, окремих спільнот, об'єднань, встановлюючи відповідальність окремого індивіда за невиконання норм належної поведінки. Захищаючи права і законні інтереси окремої особистості, моральність і право при цьому відстоюють визначений порядок у соціумі, соціальну єдність.

Таким чином, за допомогою права і моральності підтримується визначений порядок у життєдіяльності сучасного суспільства, забезпечується його стійкість. Тим самим правова і моральна системи відіграють комунікативну роль у соціумі. Регулююча функція права і моральності виявляється шляхом впливу на поведінку особистості через його свідомість, волю за допомогою стимулювання визначених мотивів, інтересів, настановлень поведіння, що забезпечують або сполучення інтересів особистості і суспільства, або їхнє підпорядкування суспільній волі.

Натомість, видатний французький правознавець Л. Дюгі вказує на теоретичну можливість існування права (відповідно, як буде логічно припустити, і його окремих структурних елементів – правових норм, сформульованих у тому чи іншому вигляді. – Авт.) у такому суспільстві, яке не має політичної влади та писаних законів, оскільки у будь-якому випадку свідомість людини відчуває об'єктивну потребу у правовій нормі, обов'язковій як для держави, так і для її громадян [5, с. 12-13].

У зв'язку з досить цікавою позицією Л. Дюгі виникає питання про співвідношення мононорм, які, як вважається, врегульовували суспільні відносини на додержавницькому періоді історії людства, та правовими нормами, в частині того, чи можна вважати мононорми позадержавними правовими нормами, а якщо можна – то що саме, якщо не держава, є первинною сферою виникнення права як основного соціального регулятора.

На наш погляд, у цьому контексті слід проводити та чітко усвідомлювати різницю між поняттями «носії влади», «носії правотворчої функції» та «джерело влади», «джерело права», «джерело національної правової системи». Джерелом правової системи та усіх її елементів, включаючи правові норми, у подібному розумінні є виключно народ, який легітимізує державу та її апарат у статусі носіїв публічної влади, включаючи повноваження щодо створення та подальшого забезпечення належної реалізації норм права в інтересах усього суспільства як своєрідного «роботодавця» будь-яких публічно-владних інституціональних структур.

Висновки. Отже, на наш погляд, правова норма у сучасних концепціях розвитку та трансформації національної системи права виступає у декількох теоретико-методологічних вимірах.

По-перше, правова норма є первинним, базовим, «атомарним» юридичним та соціальним регулятором тих суспільних відносин, що об'єктивно складаються між членами соціуму на конкретному історичному етапі його життєдіяльності.

По-друге, правова норма виступає певним категоричним імперативом справедливості у процесі регулювання суспільних відносин, адже в умовах сучасного конституціоналізму відображає певний баланс між індивідами, соціальними групами, державою.

По-третє, сучасні системи права являють собою відкритий простір, в межах якого відбувається постійне удосконалення форм та методів реалізації правових норм, що обумовлюється, в першу чергу, процесами правової глобалізації та міждержавної інтеграції з відповідною гармонізацією широкого масиву норм права.

Список використаної літератури

1. Словарь иностранных слов. – 18-е изд., стер. – М. : Рус. яз., 1989. – 624 с. ; Slovar inostrannykh slov. – 18-e izd., ster. – M. : Rus. yaz., 1989. – 624 s.
2. Ющенко Ю. П. Філософсько-методологічні проблеми визначення поняття «норма» як найважливішої медико-біологічної категорії / Ю. П. Ющенко // Мультиверсум. Філософський альманах. – К. : Центр духовної культури. – 2004. – № 39 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.filosof.com.ua/Jornel/M_39/Uchenko.htm ; Yushchenko Yu. P. Filosofsko-metodolohichni problemy vyznachennia poniattia «norma» yak naivazhlyvishoi medyko-biologichnoi katehorii / Yu. P. Yushchenko // Multyversum. Filosofskiyi almanakh. – K. : Tsentr dukhovnoi kultury. – 2004. – № 39.
3. Piener A. Norm / A. Piener // Handbuch philosophischer Grundbegriff. Bd. 4. – Munchen, 1973. – 1800 s.
4. Скакун О. Ф. Теория государства и права / О. Ф. Скакун. – Харьков : Консум, 2000. – 704 с. ; Skakun O. F. Teoriya gosudarstva i prava / O. F. Skakun. – Kharkov : Konsum, 2000. – 704 s.
5. Дюги Л. Конституционное право. Общая теория государства / Л. Дюги. – М. : ИНФРА-М, 2013. – 427 с. – (Научная мысль). ; Dyugi L. Konstitutsionnoe pravo. Obshchaya teoriya gosudarstva / L. Dyugi. – M. : INFRA-M, 2013. – 427 s. – (Nauchnaya mysl).

Стаття надійшла до редакції 15.11.2016 р.

Y. V. Hodovanyk

LAW NORM AS A STRUCTURAL ELEMENT OF THE MODERN LEGAL STATE

This article is devoted to the problems of determining the legal standard as a basic element of modern legal systems that ensure proper operation. The author analyzes the major methodological approaches to the content of the legal norm in modern conditions of social and legal development. The attention on the features European thinking and interpretation of legal norms in dialectical relationship with the modernization of other structural elements of the legal system of a developed society.

Agreeing with the generally accepted approach to legal interpretation of the definition of «norm», we note that while the rule of law is the measure of justice, truth, respect for human rights in society, which together are essential features of the modern constitutional state, so full disclosure of the concept of «legal provision» from this point of view should partially cover and the second providing values which considers norm as «established as» a key position to further develop methodologies for evaluating the effectiveness of implementation of law in society, and this measure is set at the same amount for each member of the relevant society is a kind of «litmus test» state legal of public relations and general

classification of certain state categorized as legal, because the state has not only formally establish the rule of conduct, but also to ensure its legal nature, compliance with core values of the society, which inevitably based on full perception and practical implementation of the fundamental social and legal notions of natural rights, their absolute rule, inalienability and inalienability in the formation of the national legal system. In other words, by direct analogy with the medical definition of the «norm» in public relations legal rule rightly regarded as a postulate perfect society, the state and legal regulation of social relations.

Key words: legal norm, legal system, legal understanding, public relations, legal regulation.

УДК 341(045)

М. С. Пластун

КОРУПЦІЯ ЯК СОЦІАЛЬНО-ПРАВОВИЙ ФЕНОМЕН: ДО ПИТАННЯ ПРО МЕТОДОЛОГІЮ ДОСЛІДЖЕННЯ

У статті розглянуто питання методології дослідження корупції як соціально-правового феномену. З'ясовано, що корупція є багатограним та динамічним соціально-правовим явищем, яке обумовлюється економічними, політичними, культурними, морально-психологічними та іншими чинниками. Наголошено на необхідності системного дослідження феномену корупції.

Ключові слова: методологія дослідження, феномен корупції, соціально-правове явище, економічні, політичні, культурні, морально-психологічні чинники.

Постановка проблеми. Проблема корупції є однією із найбільш актуальних проблем сучасності для багатьох країн світу. Не є виключенням і Україна, яка у світовому рейтингу – Індексі сприйняття корупції СРІ за 2015 рік отримала лише 27 балів зі 100 можливих та посіла 130 місце зі 168 позицій, так і не подолавши 30-бальний бар'єр, що зветься «ганьбою для нації» [1]. Тобто, рівень корумпованості українського суспільства на сьогодні є вкрай високим та несе загрозу самому існуванню Української держави. Адже корупція пронизує усі сфери життя України, гальмуючи соціально-економічний розвиток держави, сприяючи деградації органів державного управління та місцевого самоврядування, правоохоронної та судової системи, системи охорони здоров'я та навіть вітчизняної науки та освіти. А тому наукове осмислення корупції як соціально-правового явища, у тому числі й з'ясування питань методології дослідження цього феномену, нині набуває особливої актуальності.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Природньо, що корупція, як соціально-правове явище, привертає увагу широкого кола науковців. Так, політико-філософському осмисленню феномену корупції присвятили свої праці Базалук О.О., Гвоздецький В.Д., Михальченко М.І., Ревак О.І., Вільям Мілер та ін. Разом з тим, проблеми пошуку ефективних економічних механізмів детінізації та протидії корупції вивчали Кушерець Д.В., Флейчук М.І., Фомін М.В., Халковський О.М. та ін. Водночас, явище політичної корупції системно аналізували Кохан Г.В., Невмержицький Є.В., Стівен Коткін, Сьюзен Роуз-Екерман та ін. Крім того, правові проблеми запобігання та протидії корупції досліджували Заброда Д.Г., Мельник М.І., Шведова Г.Л. та ін.

Невирішені раніше частини загальної проблеми. Незважаючи на значний науковий доробок дослідників корупційної проблематики слід вказати, що феномен корупції вивчався ними здебільшого в контексті фокусування уваги на проведенні